

De vijf duivels van het lichaam lijken aanvankelijk klonen van elkaar. Behalve fysieke gelijkenissen zijn hun bewegingen identiek en machinaal. Eigen identiteit ontbreekt, vooralsnog.

Niet alleen de lichamen zijn rusteloos. Ook het decor, intens en dynamisch, is van de eerste tot de laatste minuut in beweging. Kleren worden aangetrokken met ronddraaiende hoelahoeps, kubieke meters plastic ijsblokken worden gestapeld, verschoven en af en toe gebruikt voor een verdwijntruc, wit tape uitgerold en bewandeld als een rode loper, water dat stroomt en een vis wordt voortbewogen op een wit laken.

Ondanks de beweeglijkheid is er rust; gedanst wordt op stromend water, een gong of gewoon op stilte.

Vrijwel ieder aspect uit het leven komt naar voren. Ontwaken, sterven, aankleden, uitkleden, liefhebben, haten, overtuigen. Obsessie, consumptie, de honger naar meer, dorst. Woede, liefde, verorberen, vervangen, buitensluiten, indoctrinatie, vernietiging, verslaving, het verliezen van realiteitszin. Puurheid. Systeem.

Deze aspecten worden versterkt door het subtiel gebruik maken van gesproken tekst: 'You feel soft like old leather shoes', 'Life in boxes', 'Admirer our fake van Goghs', 'I wish I was somewhere else', 'You're my hardware', 'thirsty', 'Can I taste you? 'What's your number', 'There's no way I will never know what time it is'. 'Do you still love me? Yes always.'

Op deze premièreavond zijn Meyer & Chaffaud er goed in geslaagd te laten zien wat ze in huis hebben.

Aantrekkelijke lichtval, het podium dat maar in beweging blijft, de wisselwerking tussen tekst en stem, choreografische kwaliteiten, een enorme danskracht en hier en daar een kritische noot.

Passie, energie, humor, poëzie...wat we zagen was intens, creatief en verrassend. 'Diable au Corps' weet van het begin tot het eind de aandacht vast te houden.

(Tekst: Lysbeth Holthuis)